

Bilag 2: Lovgivning, hvor implementeringen af EU-retsakter ikke harmonerer med regeringens fem principper.

Lovgivning	Beskrivelse af overimplementering
<p>Årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1580 af 10. december 2015 med senere ændringer.</p> <p>EU-ret: Direktiv 2013/34/EU om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer som ændret ved direktiv 2014/95/EU om ændring af direktiv 2013/34/EU for så vidt angår offentliggørelse af ikke-finansielle oplysninger og oplysninger om mangfoldighed for visse store virksomheder og koncerner.</p>	<p>Formålet med lov nr. 738 af 1. juni 2015 har været at lette virksomhedernes administrative byrder samt at tilpasse årsregnskabsloven til den internationale udvikling på regnskabsområdet. Lovændringen medførte en reel besparelse for erhvervslivet på ca. 300 mio. kr. årligt.</p> <p>Der blev til brug for det lovforberedende arbejde udført et omfattende arbejde, dels i form af en brugerundersøgelse, en selvudført landeundersøgelse af 9 mulige lempelser i 6 lande og en ex ante AMVAB-måling af en række ændringer. I forbindelse med det lovforberedende arbejde blev der på baggrund af de ovenfor nævnte undersøgelser foretaget en vurdering af en række mulige lempelser. Flere af lempelsesmulighederne blev drøftet i Regnskabsrådet, hvor de vigtigste interessenter på regnskabsområdet er repræsenteret. I forbindelse med den offentlige høring af lovforslaget udtrykte FSR – danske revisorer og Finansrådet tilfredshed med, at regeringen ikke lagde op til at udnytte lempelsesmulighederne fuldt ud. DI udtrykte, at der på mange måder var tale om et meget velafbalanceret forslag, der skaber administrative lettelser samtidig med, at der fastholdes krav om relevant regnskabsinformation til brugerne.</p> <p>Nedenfor angives områder, hvor der er tale om overimplementering i årsregnskabsloven.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Anvendelsesområdet: Årsregnskabsloven regulerer blandt andre erhvervsdrivende fonde, andelsselskaber og enkeltmandsvirksomheder, mens direktivet kun omfatter kapital-selskaber og visse I/S'er og K/S'er. • Mikrovirksomheder: Ikke alle direktivets lempelsesmuligheder for mikrovirksomheder er udnyttet i årsregnskabsloven. • Regnskabskrav til dattervirksomheder: Direktivets mulighed for at fritage dattervirksomheder for regnskabspligt er ikke udnyttet fuldt ud i årsregnskabsloven, men alene ved, at mellemstore dattervirksomheder kan nøjes med at udarbejde et regnskab efter lempeligere regler og ved, at dattervirksomheder uden aktivitet er undtaget for regnskabspligt. • Noteoplysninger: Årsregnskabsloven stiller krav om, at virksomheder omfattet af regnskabsklasse C og D skal give oplysninger, som ikke kræves i henhold til direktivet. • Revisionspligt: Det er kun mellemstore og store virksomheder, der er revisionspligtige i henhold til direktivet. Ifølge årsregnskabsloven kan kun de mindste af de små virksomheder fravælge revision. • Koncernregnskabspligt for mellemstore koncerner: Direktivets mulighed for at fritage mellemstore koncerner for pligten til at udarbejde koncernregnskab udnyttes ikke i årsregnskabsloven. • Pengestrømsopgørelse: Årsregnskabsloven kræver, at virksomheder omfattet af regnskabsklasse C og D skal udarbejde en pengestrømsopgørelse, mens direktivet ikke stiller et tilsvarende krav. • Ledelsespåtegning: Transparensdirektivet (direktiv 2004/109/EF som senest ændret ved 2013/50/EU) stiller alene krav om, at børsnoterede virksomheder skal have en ledelsespåtegning. Årsregnskabsloven kræver ledelsespåtegning for alle virksomheder, der har mere end et ledelsesmedlem. • Ledelsesberetning: Årsregnskabsloven stiller krav om, at der skal gives oplysninger i ledelsesberetningen, som

	<p>ikke kræves iht. direktivet, herunder fx en hoved- og nøgletalsoversigt. Årsregnskabsloven stiller krav om, at store virksomheder samt børsnoterede virksomheder skal give oplysninger i deres årsrapport om den kønsmæssige sammensætning af ledelsen, hvilket er et bredere anvendelsesområde end direktiv 2014/95/EU kræver.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Forkortet resultatopgørelse og balance: Direktivet giver mulighed for at tillade, at små virksomheder alene udarbejder en forkortet resultatopgørelse og en forkortet balance. Denne mulighed er ikke udnyttet i årsregnskabsloven. • Offentliggørelses-/indsendelsesfrist: Direktivet kræver alene offentliggørelse inden 12 mdr. efter regnskabsårets afslutning. Årsregnskabsloven kræver offentliggørelse inden for 5 måneder for ikke-børsnoterede virksomheder. • Kontrol: Direktivet indeholder ikke krav om, at der skal gennemføres kontrol med årsrapporter. Direktivet indeholder imidlertid bestemmelser om sanktioner/straf ved overtrædelse af direktivets krav. Det kan anføres, at en vis kontrol er en forudsætning for, at overtrædelser kan konstateres, idet overtrædelser ellers kun vil konstateres ved tredjemandshenvendelser eller overtrædelser der findes tilfældigt.
<p>Lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder (revisorloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1167 af 9. september 2016.</p> <p>EU-ret: Direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF. Direktiv 2014/56/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2006/43/EF om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Forordning nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse fr offentligheden.</p>	<p>Nedenfor angives områder, hvor der er tale om overimplementering i revisorloven.</p> <p>Lovens anvendelsesområde (§ 1): EU's revisordirektiv regulerer alene lovpligtig revision. Revisorloven omfatter alle revisors erklæringer (f.eks. en revisionspåtegning på et regnskab, en erklæring om tilstedeværelse af kapital i en virksomhed eller en erklæring om udvidet gennemgang af regnskab efter Erhvervsstyrelsens erklæringsstandard). Med revisionen af revisorloven i 2016 blev bestemmelsen videreført på baggrund af regeringens fremsatte lovforslag. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår blandt andet, at bestemmelsen blev videreført, da en indsnævring af erklæringer omfattet af loven kan forringe tilliden til ikke-omfattede erklæringer og i værste fald medføre stigende økonomisk kriminalitet. Bl.a. Sverige, Finland, Tyskland og Frankrig har oplyst, at andre erklæringer med sikkerhed også er reguleret i deres respektive love, dvs. de også går videre end minimumskravet i EU-lovgivningen.</p> <p>Lovpligtig forsikring (§ 3, stk. 1, nr. 6): EU's revisordirektiv stiller ikke krav om lovpligtig forsikring for revisorer. Revisorloven kræver, at statsautoriserede/registrerede revisorer skal være dækket af en garantistillelse og en ansvarsforsikring. Med revisionen af revisorloven i 2016 blev bestemmelsen videreført på baggrund af regeringens fremsatte lovforslag. I stort set alle EU-lande er der krav om, at revisor skal tegne en ansvarsforsikring for at kunne virke som revisor.</p> <p>Adgang til at levere skatte- og vurderingsydelse til revisionskunder af interesse for offentligheden (§ 24 a): Med EU's revisorforordning kan medlemslandene tillade, at revisorer leverer visse skatte- og vurderingsydelser, der i udgangspunktet er forbudte. Revisorloven tillader ikke alle de skatteydelser, som forordningen giver mulighed for.</p>

	<p>Dispensation fra begrænsning på 70 pct. for honorar for ikkerevisionsydelser (§ 24 b): EU's revisorforordning indeholder en begrænsning for, hvor stor en andel af revisors honorar fra en virksomhed af offentlig interesse (PIE-virksomhed), der må vedrøre andre ydelser end revision. Begrænsningen udgør 70 pct. af revisionshonoraret. Forordningen giver mulighed for at fastsætte, at den kompetente myndighed efter anmodning fra revisor undtagelsesvist kan fritage revisor for kravet i en periode på op til to år. Revisorloven giver kun adgang til at dispensere i op til 1 år.</p> <p>Udskiftning af underskrivende revisor (partnerrotation) efter 7 år i store unoterede virksomheder (§ 25): EU's revisordirektiv stiller ikke krav om udskiftning af underskrivende revisor i virksomheder, der ikke er af offentlig interesse. Revisorloven stiller krav om udskiftning i store unoterede virksomheder.</p>
<p>Lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1089 af 14. september 2015.</p> <p>EU-ret: Direktiv 2017/1132/EU om visse aspekter af selskabsretten. Direktiv 2009/109/EF om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF, 78/855/EØF og 82/891/EØF samt direktiv 2005/56/EF for så vidt angår rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger.</p>	<p>Nedenfor angives områder, hvor der er tale om overimplementering i selskabsloven.</p> <p>Kapitalkravet til A/S: Direktiv 2017/1132/EU kræver alene, at medlemslandene skal stille krav om, at aktieselskaber skal have en tegnet kapital på mindst 25.000 euro, dvs. ca. 185.950 kr. Selskabsloven stiller imidlertid krav om, at aktieselskaber skal have en selskabskapital svarende til mindst 500.000 kr.</p> <p>Uanset den krævede størrelse på selskabskapitalen, gælder det, at selskabets kapitalberedskab til enhver tid skal være forsvarligt, dvs. stå i rimeligt forhold til selskabets aktiviteter. Det reelle kapitalkrav kan således konkret være højere. Den nuværende løsning stammer fra det lovforberedende Udvalg om modernisering af selskabsretten, hvis anbefalinger dannede baggrund for den store revision af selskabsloven i 2009. Der kunne ikke nås til enighed om, hvorvidt kapitalkravet til både A/S og ApS burde sænkes, hvor særligt forslag om ophævelse af kapitalkrav for anpartsselskaber mødte modstand. Løsningen blev den model, som kendes i dag.</p> <p>Direktiv 2017/1132/EU kræver alene, at minimum 25 % af aktiekapitalen i et aktieselskab er indbetalt. Denne mulighed har Danmark udnyttet, så der alene i et A/S skal indbetales 125.000 kr., og den øvrige del af kapitalen (375.000 kr.) skal betales til selskabet på anfordring.</p> <p>Stiftelse: Udgangspunktet for udformningen af selskabslovens bestemmelser om stiftelse er, at aktionærerne og anpartshaverne kan indrette sig, som de finder bedst, medmindre der er væsentlige hensyn, der taler imod dette, eksempelvis hensynet til kreditorbeskyttelse. Målet er, at der sigtes mod at opnå en høj grad af fleksibilitet med henblik på at gøre dansk selskabslovgivning konkurrencedygtig i forhold til andre lande.</p> <p>For aktieselskaber er der en lang række regler om stiftelse, som tager afsæt i direktiv 2017/1132/EU , herunder</p>

	<p>kravet om stiftelsesdokument eller vedtægter, samt en række øvrige oplysninger, som skal registreres og offentliggøres. EU-direktivets bestemmelser om stiftelsesdokument eller vedtægter, og indholdet heraf, er minimumsregler. Der er på den baggrund fastsat regler i Danmark som ikke genfindes helt magen til i EU-retten, hvilket vurderes at kunne være udtryk for overimplementering.</p> <p>Det vurderes dog samtidigt, at en evt. ændring af reglerne ikke vil medføre en byrdelettelse, idet selskaberne alligevel må forventes at ville medtage en lang række af de omhandlede oplysninger i vedtægterne.</p> <p>Revisors medvirken: Krav i lovgivningen om en revisors eller en uafhængig sagkyndiges medvirken udspringer af ønsket om at sikre selskabsdeltagere, investorer og kreditorer gennem en ekstern kontrol af selskabets væsentlige dispositioner.</p> <p>Revisor eller en uafhængig sagkyndig er således medvirkende til at sikre offentlighedens og erhvervslivets tillid til selskabernes information og aktiviteter.</p> <p>De gældende regler om revisors medvirken bygger i høj grad på krav i EU-direktiverne. Visse krav er dog rent danske regler, der ikke genfindes i direktiverne. Det gælder kravet om, at mellembalancen ved ekstraordinære udbytteudbetalinger og ved fusioner og spaltninger skal være revisorpåtegnet. Bestemmelsen stammer fra lovgivningsarbejdet med selskabsloven fra 2009, hvor der ikke kunne skaffes politisk flertal for at acceptere mellembalancer uden påtegning af en godkendt revisor.</p> <p>Fusion og spaltning Reglerne om fusioner og spaltninger er udtryk for frivillige muligheder, som selskaberne kan vælge at benytte. Reglerne er meget tekniske, men de er forbundet med en del byrder, hvis de benyttes. Langt hovedparten af reglerne stammer direkte fra direktiv 2017/1132/EU.</p> <p>Det er umiddelbart opfattelsen, at der kun i meget begrænset omfang kan være tale om overimplementering, da der ad flere omgange er indført, og foretaget ændringer i danske regler, som følge af EU-direktiv implementering, hvor samtlige valgmuligheder og lettelser er udnyttet. Der kan dog potentielt være marginale byrder forbundet med reglerne vedrørende kravet om underskrivelsen af planen. Denne regel bygger ikke på en bestemmelse i direktiverne og er således udtryk for nationale særregler.</p>
<p>Lov om anvendelsen af visse af Den Europæiske Unions retsakter om økonomiske forbindelser til tredjelande m.v. (bemyndigelsesloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 635 af 9. juni 2011.</p> <p>EU-ret: Den Europæiske Unions forordninger, der er vedtaget efter artikel 207 om ind- og udførsel i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, og Rådets foranstaltninger,</p>	<p>Som eneste land i EU har Danmark valgt at benytte muligheden efter lovens § 1, stk. 2 og 3 til at opkræve gebyrer til dækning af Erhvervsstyrelsens omkostninger ved behandling af visse tilladelsessager mv. som følge af indførelse af EU-sanktioner overfor tredjelande.</p>

<p>der er vedtaget efter artikel 75 og 215 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.</p>	
<p>Lov om en rejsegarantifond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1192 af 8. december 2009 med de ændringer, der følger af lov nr. 513 af 29. april 2015.</p> <p>EU-ret: Artikel 7 i direktiv 90/314/EØF om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure.</p>	<p>Rejsegarantifondslovens bestemmelser om, at en rejseudlukkende består af flytransport (flight-only) medfører bl.a., at rejseudbydere skal betale bidrag til opbygning af en flyrejsefondskasse til dækning af forudbetalinger og hjemtransport af kunder i tilfælde af en rejseudbyders konkurs, samt bidrag til de løbende driftsudgifter og administration af ordningen.</p> <p>Flight-only ordning følger ikke af direktiv 90/314/EØF om pakkerejser. Bestemmelserne medfører, at alle erhvervs- og privatrejsende mod dokumentation af et gyldigt hjemrejsedokument til en dansk lufthavn, har ret til vederlagsfrit at blive transporteret til rejsedokumentets danske slutdestination.</p> <p>Bestemmelserne blev indsat af et bredt flertal i Folketinget i 2015 på baggrund af en konkret sag, hvor det havde vist sig, at de eksisterende regler udelukkende omfattede flyselskaber med fysiske salgskontorer i Danmark, hvortil forbrugerne havde adgang. Dette medførte, at adskillige udenlandske flyselskaber med et stort antal afrejsende fra danske lufthavne ikke ansås for omfattet af loven. Bestemmelserne retter således op på den forskelsbehandling, der tidligere fandt sted mellem danske og udenlandske flyselskaber.</p>
<p>Lov om markedsføring, jf. LOV nr. 426 af 3. maj 2017.</p> <p>EU-ret: Direktiv 1998/6/EF om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med afgivelse af priser på forbrugsvarer, EF-Tidende 1998, nr. L 80, side 27, Direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed, EF-Tidende 1999, nr. L 171, side 12, Direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EF-Tidende 2002, nr. L 201, side 37, Direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af direktiv 84/450/EØF og direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, dele af direktiv 2006/114/EF af om vildledende og sammenlignende reklame, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 21, Direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376 af 27. december 2006, side 36, Direktiv 2008/48/EF om forbruger kreditaftaler og om ophævelse af direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Direktiv 2009/136/EF om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske</p>	<p>Nedenfor angives områder, hvor der er tale om overimplementering i markedsføringsloven:</p> <p>Forbrugerbegrebet: Den EU-retlige definition af en forbruger omfatter kun fysiske personer. Den danske definition af forbrugerbegrebet går videre end den EU-retlige, idet juridiske personer, der agerer som forbrugere, f.eks. små foreninger, kan opnå beskyttelse på lige fod med andre forbrugere i Danmark. Hvis forbrugerbegrebet i markedsføringsloven blev ændret til direktivets begreb, vil forbrugerbegrebet være forskelligt på tværs af den danske forbrugerbeskyttende lovgivning.</p> <p>Erhvervslivets organisationer anser dette for en ulempe ift. indretningen af deres handelspraksis.</p> <p>Markedsføringslovens § 3, stk. 1. om god markedsføringsskik: Bestemmelsen regulerer forholdet mellem to erhvervsdrivende og forhold, der ikke vedrører forbrugernes økonomiske interesser, fx forhold vedr. smag og anstændighed. Denne regulering af erhvervsinteresser sigter i første række mod at etablere fair og acceptable vilkår for erhvervsudøvelsen i markedet. Selvom grundlaget for det økonomiske system er virksomhedernes ret til at påføre hinanden konkurrence, søges denne konkurrence samtidig gennemført inden for gældende branche- og samfundsnormer. Bestemmelsen går videre end det bagvedliggende EU-direktiv om urimelig handelspraksis, idet dette direktiv ikke regulerer god skik mellem erhvervsdrivende, ligesom direktivet heller ikke vedrører forhold vedr. smag og anstændighed.</p> <p>Bestemmelsen har været i markedsføringsloven, siden loven blev introduceret i 1974. Bestemmelsen var inspireret af og baseret på en god skik bestemmelse i den dagældende konkurrencelov, som havde eksisteret i dansk lovgivning siden 1937.</p> <p>Markedsføringslovens § 8 og § 11 stk. 1, om markedsføring rettet mod børn og unge.</p>

<p>kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2009, nr. L 337, side 11, og direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34. Lov om markedsføring indeholder endvidere en bestemmelse, der fastsætter rammerne for Forbrugerombudsmandens kontrolbesøg i medfør af forordning (EF) nr. 2006/2004/EF om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2004, nr. L 364, side 1.</p>	<p>§ 8 i markedsføringsloven gennemfører artikel 5, stk. 3 i direktiv 2005/29/EF, som indeholder et krav om, at der skal tages hensyn til forbrugere, der er særligt sårbare som følge af f.eks. deres alder. Da § 8 favner både forhold, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, og forhold der falder uden for direktivets anvendelsesområde, f.eks. forhold vedrørende smag og anstændighed, er der tale om overimplementering i forhold til den del af bestemmelsen, der regulerer markedsføring rettet mod børn og unge uden for direktivets anvendelsesområde.</p> <p>Bestemmelserne blev indsat af et bredt flertal i Folketinget i 2013 på baggrund af en konkret sag, hvor det havde vist sig, at de eksisterende regler for markedsføring af alkohol i forhold til børn og unge ikke var udformet tilstrækkelig klart. Det er vurderingen, at det er en vigtig bestemmelse, og at beskyttelseshensynet over for børn og unge gør sig gældende, uanset om forholdet falder indenfor eller udenfor direktivets anvendelsesområde.</p> <p>Markedsføringslovens § 11, stk. 2 og 3 indeholder strafbelagte forbud mod bl.a. at opfordre til vold og indtagelse af alkohol i handelspraksis rettet mod børn og unge. Det er vurderingen, at der ikke bør herske tvivl om, at handelspraksis rettet mod børn og unge indeholder henvisninger mv. til alkohol.</p> <p>Markedsføringslovens § 16 om gebyrer. Med bestemmelsen opretholdes en pligt for erhvervsdrivende til at informere forbrugerne i god tid, hvis de indfører nye gebyrer eller eksisterende gebyrer ændres væsentligt.</p> <p>Bestemmelsen følger ikke af den bagvedliggende forbrugerretlige EU-lovgivning. Bestemmelsen sikrer, at de erhvervsdrivende ikke kan ændre gebyrer uden at informere forbrugerne. Den gælder på alle områder, hvor der er et løbende aftaleforhold, med undtagelse af aftaler med finansielle virksomheder som banker og forsikringsselskaber. Sidstnævntes gebyrforhold er reguleret af god skik bekendtgørelsen, men har et tilsvarende indhold. Bestemmelsen bidrager til at skabe øget gennemsigtighed omkring brugen af gebyrer til gavn for konkurrencen på markedet.</p>
<p>Lov om alternativ tvistløsning i forbindelse med forbrugerklager, jf. LOV nr. 524 af 29. april 2015.</p> <p>EU-ret: ADR-direktivet (2013/11/EU om alternativ tvistbilægelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet)</p>	<p>Direktivet indeholder en oplysningspligt for virksomheder, som skal sikre, at forbrugerne forud for et køb kan få oplyst, hvor de kan få bistand til evt. tvistløsning i forbindelse med køb af varer eller tjenester. Informationspligten omfatter kun virksomheder, som frivilligt eller på anden vis er forpligtet til at bilægge tvister med forbrugerne. Oplysningerne skal gives på virksomhedens hjemmeside og i de generelle aftalevilkår, hvis det er relevant. Fysiske butikker, der ikke har en hjemmeside eller anvender generelle aftalevilkår, er ikke omfattet af oplysningspligten. Derudover er der en oplysningspligt, der gælder for alle virksomheder. Den opstår, hvis forbrugeren klager til virksomheden efter et køb, og virksomheden afviser kravet. I dette tilfælde skal virksomheden oplyse forbrugeren om klageadgangen på skrift eller andet varigt medium.</p> <p>Efter den danske forbrugerklagelov kan virksomheder, som sælger varer eller tjenesteydelser, imidlertid ikke forhindre, at en forbruger får behandlet en klage over virksomheden enten til det offentlige forbrugerklagesystem, eller det relevante private klagenævn. Men danske virksomheder er ikke som sådan forpligtet til at anvende alternative tvistløsningsorganer til at bilægge tvister, dvs. virksomhederne er ikke forpligtet til at deltage aktivt i klagebehandlingen, ligesom virksomheder ikke er forpligtet til at følge en afgørelse truffet af Forbrugerklagenævnet eller et privat klagenævn.</p>

	<p>En tekstnær implementering af direktivets forudgående oplysningspligt ville kunne betyde, at det fremstod uklart og vilkårligt for virksomheder, om de var omfattet af informationspligten. I Danmark har man derfor valgt, at informationspligten gælder for alle virksomheder. Derved opfyldes direktivets formål om, at forbrugeren skal have oplysninger om, hvor der kan klages over en vare/tjenesteydelse.</p>
<p>Søloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 75 af 17. januar 2014</p>	<p>Store dele af loven er udmøntet i bekendtgørelser, som er beskrevet selvstændigt i bilag 1. Der henvises derfor til disse beskrivelser.</p>
<p>Lov om ændring af lov om søloven, lov om tillæg til strandingsloven m.fl., jf. LOV nr. 1384 af 23. december 2012.</p> <p>International-ret: Nairobikonventionen af 23. maj 2007 om fjernelse af vrage.</p>	<p>Vragfjernelseskonvention regulerer ikke skibe <300 BT og stiller heller ikke krav til forsikring ifm. genstande, der bugseres. I de danske regler gælder det imidlertid, at skibe ml. 20-300 BT skal forsikres ifm. bugsering. Hvis kravene fjernes, vil udgifter til vragfjernelse skulle skattefinansieres, som det var tilfældet før 2014. Folketinget har i 2012 taget stilling til særreglen for skibe < 300 BT og bevaret den. Folketinget har i 2016 ændret reglerne om ansvar ved bugsering, som indebærer, at bugseren skal påse, at ejeren af vrage har tegnet forsikring og er underlagt culpaansvar.</p>
<p>Bekendtgørelse af lov om skibes besætning, jf. Lovbekendtgørelse nr. 74 af 2014.</p> <p>International-ret: Den internationale konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold, 1978, (STCW) Den Internationale konvention om søfarendes arbejdsforhold (MLC)</p> <p>EU-ret: Direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, Direktiv 2009/13/EU om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, Direktiv 2012/35/EU om minimumsuddannelsesniveaue for søfarende</p>	<p>Krav om et egentligt certifikat (besætningsfastsættelse) for ikke-SOLAS skibe¹ og beviskrav til fiskeskibe med en længde på 15-24 meter ses som en mindre overimplementering. Bestemmelserne bygger på de kravene, der stilles til større skibe. Hvis disse regler fjernes vil området ikke være reguleret.</p>

¹ SOLAS står for ”International Convention for the Safety of Life at Sea”. SOLAS-konventionen regulerer alt fra skibes konstruktion og udstyr til den daglige drift om bord. Konventionen omfatter dog ikke alle skibe, og derfor er der nationale sikkerhedsregler i Danmark for skibe, der ikke er omfattet af SOLAS.